

JUDITH DE RIJKE

WOLFSHUILEN

Personages

Tine een vrouw van eind dertig, begin veertig

Theo haar oudere broer

Ralph haar jongere broer

Bobbie de vrouw van Theo, ze is relatief jong en een beetje mollig

Rudolph een 'buitenlander' met een snor. Hij spreekt een Slavische taal. Als hij Nederlands spreekt heeft hij een Duits accent. Het is moeilijk te duiden waar hij vandaan komt

Mirjam de vrouw waar Ralph mee telefoneert

De ruimte

De begane grond, een witte ruimte, aanduiding van een woonkamer. Er bevinden zich een stuk of vijf deuren of juist één buitenproportioneel grote deur. Verspreid door de ruimte staan wat meubels bedekt met witte lakens. Het geheel doet enigszins aan een expositieruimte voor moderne kunst denken. Centraal is er een wenteltrap die omhoog, naar een plateautje leidt waarachter (middels een deur!) één of meerdere ruimtes vermoed kunnen worden.

Waarschijnlijk is er gaandeweg de voorstelling sprake van meer invulling van de ruimte doordat er lakens worden weggetrokken.

Ergens hangt of staat een klok.

Notes

Note 1

De voorstelling begint in het donker. Alle acteurs, behalve Mirjam, dragen kleding die past bij een crematie.

Note 2

Wanneer er tekst in kapitalen staat betekent dit niet per se een toenemend volume; het geeft eerder een nadruk of verheviging aan.

EERSTE BEDRIJF

In het donker.

TINE

Potverdomme, pot-ver-domme.

BOBBIE

Wat.

TINE

Iemand.

THEO

Tine?

TINE

Kan het licht –

THEO

Licht?

TINE

Kan potverdomme het licht –

BOBBIE

Licht?

THEO

Wacht, ik kom. Ik kom.

BOBBIE

Maar ik zoek –

THEO

Bobbie alsjeblieft, doe –

BOBBIE

Hoe?!

TINE

Het licht.

BOBBIE

Ik zoek, ik zoek!

THEO

Naast de deurpost!

TINE

zacht geroep

THEO

Gaat 't? Gaat 't Tine?

TINE

gestommel Sode. Sode.

THEO

Toe nou, Bobbie. Toe.

Er klinkt lawaai, misschien wat gegil.

Tine?! TINE.

Een harde knal, het licht schiet aan. We zien Tine op handen en knieën. Een eindje verderop ligt Bobbie, stil. Theo staat bij de lichtknop. Theo en Tine schieten in de lach. Dan zien ze Bobbie.

Bobbie? Bobbie?

Theo buigt zich over Bobbie, kijkt, gebaart.

TINE

Wat?!

THEO

Een plastic zak!

TINE

Zal ik haar hoofd optillen?

Tine zoekt en vindt een plastic zak. Samen trekken Theo en Tine een zak over het hoofd van Bobbie. Bobbie veert op, in paniek. Als Theo Bobbie de zak van het hoofd haalt krijgt hij een slag in zijn gezicht.

BOBBIE

Sorry.

THEO

Geeft niet.

TINE

Nee?

THEO

Ze is een beetje in de war.

BOBBIE

Ik? In de war...?

TINE
 Arm konijn.

THEO
 Waarom rust je niet wat.

TINE
 Bof jij even.

BOBBIE
 Maar –

TINE
 Mazzelaar.

THEO
 Ik wek je, straks. Goed? Dag schat.
Bobbie wordt zachtjes door Theo richting de trap geduwd. Ze gaat af. Tine huivert, ze loopt naar 't raam.
 Wat. Wat kijk je.

TINE
 Hoe gaat het met jou, en Plumpy?

THEO
naar boven kijkend Ze slaapt in een antikrabbpak.

TINE
 Nee!

THEO
 Jawel. Een jumpsuit, met dichtgestikte mouwen.
Theo en Tine schieten in de lach. Tine gaat ergens zitten, op een hoekje/puntje van iets, ze kijkt naar buiten.
 We moeten al die troep eens uitzoeken. 't Staat hier al lang genoeg. Toch? Niks dan ouwe meuk...

TINE
 Alsjeblieft Thé!
Theo gaat zitten.
 We hadden geen Bach moeten draaien...
 En dan die stomme Ralph. Waarom hield jij geen toespraak?

THEO
 Leeg, volkomen. Het spijt me.

TINE
 The Rolling Stones, ja. Queen, ja. Maar geen –

THEO
 Bach.

TINE
 Nee... En dan zij.
Tine gebaart naar boven.
 Zoals zij er bij stond...verlept, betraand.

THEO
 Tine –

TINE
 En echt veel te dik. DIK.

THEO
 Ja...

TINE
 Hysterisch bij Bach... Alsof háár broer, godverdomme – *naar boven ... de pijp uit is GEGAAN!*
Theo wil Tine aanraken, haar wang. Tine wendt zich af. Boven horen we Bobbie: 'Theo!'
 Ga maar... Snuf. Snuf.
 Je konijnenvrouwtje wacht.
Theo gaat naar boven. Tine ijsbeert, haar telefoon gaat.
 Hallo? Rudolph?
Geen contact, ze hangt op. Van buiten, achter een van de deuren, klinkt een nieuwe stem.

RALPH
 Anybody home?
Tine verlaat op haar tenen de kamer. Ralph komt binnen, nat van regen. Cowboylaarzen en regenjas. Hij steekt zijn hoofd om het hoekje van de deur.
 Koekoek! Tine? Theo? Broer? Zus?
 ...Nee, nee...? Zeker bezig...
Ralph lacht om zijn woordassociatie, herhaalt het woord 'bezig' en maakt een bijpassend neukgebaar. Hij loopt wat rond, nadrukkelijk kauwend. Dan gaat hij zitten, kijkt naar het plafond.
 Tjah, tjah, ja, ja... Nou... Zomaar dan. Zomaar... Hier. Ineens, good old place.
 Good old home.
Hij ruikt aan de toppen van zijn vingers.
 Dina, gedverdemme! Hond. Vuile teef!

Hij pakt een pakje desinfecterende handdoekjes uit zijn zak en reinigt zijn handen. Hij pakt zijn portefeuille waarin een foto van Dina, de hond.

Jij loopse teef. Jij. Mijn hele kofferbak onder gescheten. Zijn er een keer geen wormen, schijt je slijm. En diarree! Wat een stank joh!

Doe normaal joh! Hond. Jij hondenmeissie, hond. Morgen neemt het baasje geen zakje slagerspens voor jou mee.

Ralph kijkt vluchtig om zich heen, kust de foto. Dan staat hij op en pakt zijn mobiel. Hij toets een nummer in, wacht. Hij toets weer een nummer. Terwijl hij belt blijft hij om zich heen kijken. Zo nu en dan ruikt hij aan zijn vingers.

Hoi, met mij... Ralphie. Sorry – Ja. Beter weer? Ik? ...Geen idee... Het huis van mijn ouders. Ja ja. Wat? Jij stoute! *bevoelt vluchtig zijn kruis* Voel je er niks voor om, alsnog – Ach, wat geeft dat nou. Vind ik fijn, vind ik fijn als je er bent. Storen?

Jij? Waarom... Dan leer je ze toch – Twee jaar... Sinds ma. Ja. Lang? Zo gaat dat nu eenmaal. Hij, vandaag. Gecremeerd, ja.

Tine komt binnen met een dienblad met thee. Ralph knikt, geeft aan dat hij zo uitgebeld is.

Mozartlaan 95. Tuurlijk. Tuurlijk ben je welkom. Moet nu gaan poes... Kan nu niet nee. Dag! Tot straks.

Aan de andere kant is er opgehangen. Ook hij drukt het contact weg, lacht.

TINE

Wie was dat.

RALPH

Wachtte je al lang?

TINE

Je nieuwe? Een nieuwe?

RALPH

Ik ben met Dina een blokje om geweest, vandaar.

TINE

Dina?

RALPH

Mijn Dobermann.

En? Hoe vond je de plechtigheid?

TINE

...Jij?

RALPH

Veel bilneukers, niet één lekker wijf! *lacht* Heeft hij nog iets gezegd? Tegen jou?

TINE

Hij. Hij?

RALPH

Ja, hij. Voordat... Hij. Remember?

Hij maakt een soort spring-van-het-dak-gebaar.

TINE

Niet doen...

RALPH

schopt ergens tegenaan, een stoel Wat?!

TINE

Die... *wijst naar ander meubelstuk* heb je ook ooit aan gruzelementen geslagen.

RALPH

Zijn hoofd, net een voetbal...

Van hier tot hier, alles – Zijn complete lichaam. *duidt aan*

TINE

...Kunnen we over –

RALPH

Klootzak. Springen van een flatgebouw.

Maar jij wil over iets anders praten?!

TINE

...Laat maar.

RALPH

Potverdomme.

TINE

Thee?

RALPH

Graag.

Ze zwijgen, gaan zitten. Tine pakt Ralph zijn handen vast.

TINE

Jézus!

RALPH

Ja sorry, Dina. Ze heeft mijn hele auto

– een gloednieuwe stationwagen – al haar buikloop eruit gekakt.

TINE

Je liet dat beest –?

RALPH

Mmmmm. *nog steeds kruipend* Weet je nog? Ons spel...

TINE

Als je dat maar laat.

RALPH

MUM? DAD?

TINE

Hou op Ralph.

RALPH

Als ik denk aan ma... Zie ik... een omgewoeld bed, een rode, versleten peignoir. Nu jij. 'Als ik denk aan ma, zie ik...'

TINE

Een bos klitterig, onontwarbaar haar.

RALPH

Kijk! Gevonden!

Ralph vindt een fles drank in een bankstel – of doet alsof en vist hem uit zijn binnenzak.

Tweede ronde. 'Ik zie... Ik zie...'

Ralph doet zijn handen voor Tines ogen. 'Ik zie, ik zie,' een spel. Tine haalt zijn handen weg.

TINE

Ik zie hoe jij brakend boven de vuilnisbak staat Ralph. Ze is net begraven. Je hebt je begrafenis-outfit nog aan. Alles eruit, alles. We hadden net Chinees gegeten... Toen je ma's kist moest dragen kon je al niet meer op je benen staan.

Doe weg die fles.

RALPH

En dan nu! Trrrrrrrrrr *imiteert tromgeroffel* De HAMvraag! Wie kwam er, die koude verdrietige dag, twee jaar geleden, de begrafenis van ma, wie kwam er de eerste uren, Tine, niet opdagen, waardoor drie broers onthand, verward –

TINE

Laten we –

RALPH

Was je godverdomme, pillen vretend, in een soort coma verzeild geraakt?

EN WAAR WAS JE GISTERENAVOND.

Ralph gooit een flinke slok drank achterover. Theo komt op.

TINE

Kun jij het je nog herinneren Theo? Ralph en de Fu Yong Hai? Toen moeder koud onder de grond...

THEO

tot de drinkende Ralph Ralph...

TINE

En hoe het door zijn neusgaten weer naar buiten kwam?

RALPH

drinkt demonstratief

THEO

Verdomme. Verdomme Ralph! We hebben net –

RALPH

Ons broertje in rook op laten gaan?

TINE

Sorry. Maar kunnen we over iets anders praten? Kunnen we de doden even laten rusten? Opdat ze, een moeder en haar oogappel, die veel te jong, ergens – Sode... Dacht ie soms dat ie vliegen kon?!

RALPH

...Daar hebben we onze hysterica...

TINE

KLOJO. *laat iets vallen* Godverrrrr!

We hebben hem niet – We hebben hem

nooit – We zullen hem, niet, nooit. NOOIT.

RALPH

Nee... Waarom ben jij Tine, altijd zo fucking voorspelbaar.

Tine zet het theeblad neer en graait in haar handtas. Ralph biedt haar zijn sigaret aan.

RALPH

Misschien moet je mijn hond eens lenen. Natuur. Maakt kalm.

Tine probeert steun te zoeken bij Theo. Ralph loopt naar buiten.

THEO

doelend op sigaret Daar was je toch mee opgehouden?

TINE

Kop dicht. Kop. KOP.

THEO

Rustig maar... Heeft ie echt een hond?

TINE

Blijkbaar. Een ziek beest. Uit Duitsland.

Tine doet een aan diarree lijdende Duitse hond na. Ze schieten in de lach, gaan zitten. Tine drukt de sigaret uit.

Theo...

Korte stilte. We horen Bobbie vanaf de balustrade.

BOBBIE

Theo? Je zou toch komen?

THEO

kijkend op de klok, tot Tine Bel jij die vent van je nou maar.

BOBBIE

Ja. Wat kan het zijn Tine, dat hem zo lang bij ons weghoudt? Is toch zo, Thé. Thé?!

Tine loopt weg. Theo kijkt haar na.

Ben je eindelijk los...?

Bobbie komt naar beneden.

Ik heb met Mevrouw Feldliner gesproken.

THEO

Je hebt haar weer gebeld?

BOBBIE

Ze lagen nog niet in bed. Zegt ze: 'Ja sorry, ik weet, het is na zevenen, maar alles zit tegen. Luc wilde zijn schoenen niet uit.

Dus heb ik het hele huis, van boven tot onder, alles zand. Dus, alles moeten vegen.' *zucht*

'En hoe ze elkaar steeds in de haren –! Daarom, het was laat, toen ik het eten klaar had. Bonen. Deeg, met kosher vlees.

Een feest. Maar jouw jongens.' Mijn jongens, mijn jongens... Ik ben moe Theo.

THEO

zucht

BOBBIE

Bonen, kosher vlees... Ze weet,

die Jid, dat geen van twee dat moet.

Ik bedoel, wat zegt 't jou, dat ze dat nu nog steeds niet heeft begrepen?! Zo'n lap gewassen vlees. En dan dat Luc met zijn schoenen. En hoe het hele huis vol zand. En Tom, hoe Tom, steeds weer. Onbeleefd. Tegen iedereen. En hoe ze ooit, die twee, op een dag, elkaar de hersens in gaan slaan. Als er niet meer, iets potigs, aan hun opvoeding wordt gedaan...

ALSO IK DAT ALLEMAAL NIET WEET.

Dat er een man, een MAN, Theo...

THEO

Bobby –

BOBBIE

We moeten naar huis.

THEO

Bobby luister –

BOBBIE

Ik wil écht naar huis...

THEO

Ik kan niet nu –

BOBBIE

Waarom val je mij steeds weer in de rede. Dat doe je altijd Thé. Steeds, steeds, weer.

THEO

Niels is vandaag –

BOBBIE

Gecremeerd. Maar ik wil naar Tom en Luc.

THEO

Ik kan niet zomaar zeggen –

BOBBIE

Jawel, dat gaat. Dat kun jij. 'IK ga. WE gaan.' Kijk. Ik heb ook wel eens mijn verhaal Thé. Waarom gaat het altijd over jullie leed?

THEO

HET IS MIJN BROERTJE GODVERDOMME *loopt weg*

BOBBIE

En ik? Ik? Heb ik al eens iemand gepasseerd in die integrale familie-roedel van jou? In liefde?! Liefde! Ingehaald?

THEO

af

BOBBIE

roept na Hou je van me?

Bobbie pakt haar mobiele telefoon en belt.

Mevrouw Feldliner? Kunt u, zou u –

Nog even... Weet niet hoelang. Slapen? Hier? Nee... in godsnaam. Meneer? Kapot van? Valt mee hoor... valt mee. Er moeten dingen geregeld. Een huis. Een huis ja. Groot. Groot huis. Spullen, ja, verdelen. Ik? Verhuizen?

Wie weet... Goed, goed. Ik bel u later. Daaaag. *Ze drukt de verbinding weg en kijkt om zich heen.* Thé? Thé?

Bobbie gaat terug naar boven. Tine komt bellend op.

TINE

fluisterend Rudolph! Waar ben je?!

Theo rent op.

THEO

Er roept iemand, buiten.

naar buiten Hallo?! Iemand daar?

TINE

Shhht, stil. Stil!

in telefoon Ja, natuurlijk, natuurlijk, ik luister.

Ralph komt opgerend, hij bloedt.

THEO

Ralph!

RALPH

Die kutteef heeft me in mijn smoel gebeten!

THEO

Wie. De Dobermann?!

TINE

tot Ralph en Theo Shhhhhhhht, stil nou!

Tine, geconcentreerd, knikt bevestigend, hangt dan op. Stilte.

THEO

En? Wat?

TINE

Rudolph... Hij heeft, hij zegt, dat hij niet alleen het, maar ook iemand heeft gevonden.

Theo en Ralph staren haar geschrokken aan.

TINE

Een verstekeling...

THEO

Wat?! Waar.

TINE

In een kast.

RALPH

In een kast?

TINE

In een kast, ja... Een kast in het huis van –

RALPH

Niels?

TINE

Niels ja.

THEO

En verder...? Is er verder nog iets gevonden?

Buiten horen we de Dobermann blaffen.

Hij steekt alle honden in de omgeving aan.

Het toneel wordt donker.

TWEEDE BEDRIJF

Dezelfde ruime. Ralph zit op een rechte stoel. Tine wast zijn wangwond met watten en water. Theo loopt wat heen en weer. Misschien zijn er wat witte doeken weggehaald.

THEO

Dus.

TINE

Dus?

THEO

Hoe nu verder.

TINE

tot Ralph, wassend Gaat 't?

Je moet haar muilkorven voortaan.

RALPH

Godverdomme.

THEO

Is hij onderweg, nu. Met hem? Met het?

TINE

Als ik 't goed begrijp kan 't ook een vrouw zijn – Zit stil Ralph!

THEO

Maar 't lijkt een vluchteling...?

TINE

wast Je moet worden gehecht.

THEO

De gezichtsuitdrukking van een aap. Zei Rudolph. Toch? Gevonden in een kast. En nu in de auto. In de laadbak. Van ma's oude Simca...

Tine knikt zo nu en dan bevestigend, reinigt de wond.

En dan die brief. Die heeft hij ook?

Rudolph...

TINE

Zei ik toch. Zeg ik toch.

RALPH

Rudolph, Rudolph, Rudolph... We weten NIKS van die gast!

TINE

Kan hij er wat aan doen, dat onze broer een verstekeling verborgen hield. IN-ZIJN-KAST!

RALPH

Soms zit het gevaar zo onder je neus, of in een nutteloze hoek.

TINE

Weet jij Ralph, waar hij uithing, Niels. De laatste jaren?

RALPH

Waar was jij gisteravond Tine.

TINE

Jullie hadden nog contact! ...Sorry... Sorry. Dat ik gisteren niet bij je was. Dat er niemand bij je was – toen ze die kist, dichtdeden. Maar wees nou eerlijk Ralph... wie hadden er moeten komen? Voor een laatste blik op WAT?

Tine haar telefoon gaat, gehaast neemt ze op.

Ja? ...doe maar. *hangt op* Rudolph... Een omgekieperde vrachtwagen. Iets met bevroren kalkoenen. De weg ligt ermee bezaaid. Of we honger hebben... De schat.

RALPH

En?

TINE

...Chaos, overal veren... Of hij zo'n beest mee moest brengen.

RALPH

Jézus!

TINE

Tjah... al het goede komt langzaam.

Ze kijken naar de klok. Stilte, ze denken na.

THEO

Misschien is die kastbewoner wel de oorzaak –

RALPH

Oorzaak? Oorzaak?

THEO

Van het feit dat, onze Niels...

maakt een spring-van-het-flatgebouw-gebaar

Weten wij veel, wat er zich afspeelde, daar.

RALPH

Tjah...

THEO

Aan geld... En wie weet... seks- of drugsbelangen.

TINE

Niels... arme. Een leven lang, misbruikt en in elkaar geslagen. Ook door jou Ralph...

RALPH

Dat was broers onder elkaar. Niet ik, pa, en Theo, waren hier de homohaters. En in haar diepste, diepste... ma.

Theo wil iets zeggen, zwijgt. Tine staat op en loopt richting het raam.

Was 't eigenlijk naakt... de vluchteling. Had 't schoenen aan?

Ze denken.

Luister... als, als hij of zij illegaal is, waar dan ook vandaan, als dat de situatie is, dan is naar mijn idee de kernvraag –

THEO

Wat doen wij er straks mee... Juist toch, Ralph?

TINE

terwijl ze ijsbeert Weten jullie wat mij bezighoudt? Hoe 't komt dat onze moeder zo ongelukkig is geraakt dat ze haar bed nauwelijks nog uitkwam... Wat de reden is dat Niels een vluchteling onder zijn vleugels nam... En dan, waarom is hij, onze broer, die middag een ladder opgeklommen. En waarom heeft hij toen een duik van dat flatgebouw gemaakt. Heeft dat er allemaal, in essentie, misschien mee te maken dat –

THEO

Ga maar even zitten Tine.

TINE

Dat, dat – Met drank?! Verraad?!

Tine blijft staan, opstandig.

Waarom zou ik zitten Thé?

Ze zwijgen. Tine gaat toch zitten. Ralph drinkt en reinigt zijn handen.

RALPH

Ik vraag me voortdurend af hoe ze alles, al die stukjes van zijn lichaam, bij elkaar hebben kunnen veggen... En hoe dat dan vervolgens, in die kist, tot een nieuwe eenheid is...

THEO

Gemodelleerd?

TINE

Kop. KOP.

RALPH

Shht! Een auto!

Ralph en Theo veren op en luisteren. Ze schudden hun hoofd en gaan weer zitten.

Ik vertrouw 't maar niks...

THEO

Niks... niks.

RALPH

Waar blijft die klootzak. Verdomme.

TINE

Ik zei toch Theo, dat jij moest gaan.

Nog voor we het crematorium in gingen. Terwijl we naar de rook van de verbranding voor ons staarden. En jij zei dat we stukjes mens inademden! Waarom ging je niet?

THEO

Hoe wist jij, Tine, dat we überhaupt iets zouden vinden daar.

RALPH

Bij Niels?

TINE

Jij bleef maar zeggen dat je niet wilde Thé. Waarom? Toen begon je van alles over zwanenkoppels uit te kramen!

RALPH

Precies dat heb ik mij nou ook afgevraagd Tine...

TINE

Voor zover ik weet, is 't gebruikelijk, dat wanneer je er een eind aan maakt, dat je dan voor je nabestaanden iets schriftelijks achterlaat. Gelukkig zijn wij, was ook Niels, nog niet helemaal van al het gangbare, van alle paden, losgeslagen.

RALPH

Die wilsbepaling... Dat hadden jullie toch ook gewoon aan mij kunnen vragen.

Dat had alles een stuk overzichtelijker gemaakt.

TINE

Hoor jij ook iets buzzzzzen Theo?

RALPH

Fuck you Tine. *loopt weg, af*

Theo en Tine lachen, kijken naar buiten.

THEO

Hij heeft ons wel weer met iets opgescheept...

TINE

Wie. Rudolph?

THEO

Niels! Eerst onze hele jeugd, zijn afwijking vol in onze neus. En nu...

Het is vandaag de dag totaal niet save Tine, illegalen... En dat dan achter laten.

'Zij die er buitenlands uitzien, gaten hebben in hun schoenen, glimmend haar. Zij worden voortdurend in de smiezen gehouden.'

Iedereen die zich heden ten dage met de vreemdeling inlaat... loopt gevaar.

TINE

Ja?

THEO

Lees jij geen kranten? 'Wanneer de vermoedelijke illegaal met regelmaat van een bus gebruik maakt...' Dan wordt ie gegrepen! En vervolgens pakken ze jou...

TINE

Wie. Ze. Jou.

THEO

Buschauffeurs. Met name... Ze kijken waar de vreemde heen reist... en BAM. Op de bestemming aangekomen wordt hij – Maar ook de werkgever, de beschermer van zo'n scharrelaar, wordt gegrepen. En aangegeven.

TINE

En die illegaal?

THEO

Die wordt het land uitgejaagd, natuurlijk... Leven, voor iedereen, – op deze godvergeten aardkloot – is nu eenmaal je kop boven water houden.

Tine komt dichterbij Theo staan.

Je beeft...? Mijn mooie, lieve zwaan.

streelt haar Vertel eens wat meer. Over Rudolph.

TINE

Hij kan heel mooi klarinet spelen.

THEO

Ontmoette je hem op straat?!

Ralph komt binnen. Tine pakt een sigaret, ze steekt 'm op en gaat zitten. Bobbie komt de trap af, ze wankelt.

BOBBIE

Zo... En nu kom ik eens naar beneden.

Kijk eens wat ik gevonden heb, tussen de lakens. *zwaait met iets, lingerie!*

Kiekeboe! Dat ligt daar dus al TWEE jaar...

THEO

Doe weg! Bobbie, alsjeblieft...

TINE

Wat moet jij in het bed van ma?

BOBBIE

wijst naar Theo Ie wie wij is eerlijk –

THEO

Bobbie? Please?

BOBBIE

Zie?! Zie?! Of ik weer naar boven ga. Dat is toch raar?

Bobbie blijft provocerend staan.

Het stinkt. Het stinkt hier.

TINE

Ralph. Zijn hond.

RALPH

Ja. Ze heeft sensitieve darmen.

BOBBIE

Hond? Hond? Waar blijft die kerel van jou Tine?

Ze wil weggaan, draait zich om.

Als je maar weet, Thé, dat ik naast jou, niet ook nog eens de koek, met jouw integrale familie, en dan zeker niet ook nog eens, met een vluchteling ga delen.

Bobbie gaat weer terug. Buiten horen we de honden blaffen. Schuld bewust kijkt Theo naar Tine en Ralph.

TINE

Wat heb jij haar beloofd?

THEO

Niks... spullen.

TINE

Zoals je een dier een worst voorhoudt...

THEO

Opruimen. Ordening.

Alleen om haar wat afleiding te geven.

Theo gaat achter Bobbie aan. Tine haar telefoon gaat.

TINE

in telefoon Ja – Waar blijf je?! Dan rij je naar een supermarkt, die hebben ook een vriesafdeling! Nee. Ik kan niet alles op dat pluimvee blijven steken. Rudolph?

Aan de andere kant van de lijn is blijkbaar opgehangen.

RALPH

Heb jij, Tine, enig idee – Waar leeft hij van bijvoorbeeld.

TINE

Bemoei jij je met je eigen POKKE leven.

Theo komt naar beneden met wat dozen. Ralph en Tine kijken hem verbouwereerd aan.

Maar –

THEO

Het spijt me. Zenuwen. Ze is een beetje doorgeslagen.

RALPH

...Nóg een nervous breakdown.

Ralph zijn telefoon gaat, hij gaat bellend af.

Mirjam?! Weet je dat alleen al jouw stem –

(mij heel rustig, en tegelijkertijd opgewonden maakt)

Theo loopt toe op Tine. Tine slikt pillen.

TINE

Wat. WAT?!

THEO

Jij slikt genoeg, Tine, om een olifant tegen de vlakke te laten knallen.

TINE

Alsof 't niks is... wanneer je broertje zijn kop, zijn lichaam, tegen de stenen kapot slaat.

THEO

We wisten allemaal dat dit vroeg of laat zou komen. Daarbij, heb jij je ooit werkelijk zorgen om hem, om zijn suïcidaliteit gemaakt?

Hij kijkt haar indringend aan.

TINE

...Wat?

THEO

Denk je dat ik gek ben?

Theo schiet in de lach en wil Tine bij haar arm grijpen. Plots klinkt er lawaai boven. Brekend glas? Ralph staat op de overloop, telefoon – afgedekt – nog in de hand.

RALPH

Je kunt beter even komen Theo.

THEO

Wat. Wat nu weer.

RALPH

Bobbie. Ze vertrapt al onze jeugdfoto's.

Ook die van pa en ma...

Theo rent vloekend de trap op; boven horen we een verheviging van het lawaai. Tine verdwijnt achter een van de deuren.

Ralph komt naar beneden, bellend.

Luister, als je komt – Ik maak me zorgen om de Dobermann, haar vochtgehalte. Dus als, zou je dan –?

De andere kant heeft opgehangen.

Nou ja...

Ralph zet zich moedeloos in een of andere stoel of bank. We horen de motor van een auto, honden slaan aan. Een van de deuren zwiept open, een man komt op, hijgend. Een bevroren kalkoen in elke hand. Hij zit onder het bloed.

...Rudolph?

RUDOLPH

heft zijn armen als verwacht hij een aanval

RALPH

Zo zo... Nou...

RUDOLPH

zwijgt, hijgt

RALPH

Ik zou zeggen... mi casa, su casa. Make yourself comfortable.

RUDOLPH

blijft staan

RALPH

Die stank, ja. Mijn vingers... 't Zit onder mijn nagels. Maar wees gerust, je went er aan.

Ralph staart naar Rudolph.

Right, righty... laten we het wat gezelliger maken. Ken je die van die Turk? Die naar huis ging? Die ging niet! *lacht* Ken je die van die Marokkaan, die aan een boom hing? Nee? Nee? *maakt een strop gebaar* Die wachtte,

TE lang, wilde ook niet! *lacht* Oké, oké, te simpel, te slap. Wacht. WACHT! Wat hebben mannen met baarden, apen en Arabieren met elkaar gemeen.

RUDOLPH

staat daar maar

RALPH

ZEG wat! Verdomme... Waar zat je? 't Loopt tegen achten... Dat komt heus niet alleen door kalkoenen die de weg op zijn gewaaid.

Ralph loopt op Rudolph toe, strijkt wat bloed van zijn wang.

En dit. Hoe kom je hier aan...? Fuck. Was 't Dina, mijn Dobermann. Waren het haar tanden -? Ze kunnen het ruiken weet je, honden. Kijk... *toont de wond op zijn gezicht* Dat je bang bent. 't Is feitelijk een vorm van vicieus geweld. Maar jij... jij ruikt - *snuffelt aan Rudolph, ziet dan de brief in Rudolphs hand* Is dat 'm nou? Mijn broertjes langverwachte wilsbepaling? ANTWOORD, verdomme...

Heb je JE TONG verloren?!

Tine komt op. Ralph pakt de brief en neemt een enorme slok drank. Tine staart verbouwereerd naar Rudolph.

RALPH

tot Rudolph Ze kan niet tegen bloed... Tine. Maar daar staat tegenover dat ze taaier is dan wilgenhout. Ze buigt en buigt en buigt... Maar net als jij denkt dat ze het niet langer volhoudt... *maakt een zwiepgenaar* KLABAM!

Theo komt op.

THEO

Rudolph? Ralph?

Theo ziet Tine wankelen. Hij snelt de trap af.

Gaat 't, gaat 't Tine?

BOBBIE

vanaf de balustrade - is ze beschonken! Sorry maar - heeft er iemand even tijd voor mijn verhaal?

RALPH

Tuurlijk Bobbie, vertel. Dorst... dorst... *wiegt zijn heupen* Wat jij Rudolph?

Ralph zet Rudolph in een stoel en gaat zelf ook zitten. Bobbie giechelt, dan daalt ze grotesk, als een variété-artieste de trap af. Ze tilt haar rok daarbij hoog op en speelt met het wel/niet tonen van haar onderbroek.

BOBBIE

Onze poesss kreeg jongen, ik was een jaar of acht... De oogjes dichtgeplakt, moesten ze, linea recta, terug naar God. 'Er zijn er VEEL TEVEEL,' riep vader. Maar voor hij met zijn knuppel, kwam mijn moeder in haar schort - 'VOL is VOL is VOL is VOL.' Dood door verstikking. Ze is er bovenop gaan zitten, omdat dat efficiënter was en schoner.

Bobbie maakt een overdreven zit/bil beweging.

THEO

geërgerd Genoeg nu! Jé-zus.

BOBBIE

...Wie ben ik eigenlijk Theo, in jouw geheel...?

RALPH

Goeie vraag Bobbie! Alleen, is hier wel een geheel.

TINE

Shit! Waar is -?

RALPH

De brief? Hier. HIER.

TINE

Nee, Uzi. Zit die nog in de auto?

RALPH

Uzi... is dat die vluchteling waar iedereen op wacht?

THEO

Uzi... is dat een mannen- of een vrouwennaam.

TINE

Hoe zou ik dat moeten weten?!

BOBBIE

Hoelang heeft die arme, Tine, eigenlijk in die kast gezeten?

RALPH

Vluchtelingen zijn lenige mensen. En taai, toch Tine. Nee? KLABAM.

Ralph schiet in de lach.

TINE

Hou OP Ralph.

Tine slaat enigszins hysterisch om zich heen: 'godverrrr, godverrrr.' Rudolph loopt op Tine toe.

THEO

tot Rudolph Opsodemieteren.

Zie je niet wat je doet?! Met ons. Met haar.

TINE

We moeten het uit de auto halen!

Tine rent naar buiten, Bobbie gaat terug de trap op. Ralph probeert Rudolph en Theo (die elkaar aanstaren) uit elkaar te houden.

RALPH

Stop. STOP! Theo, gedraag je.

THEO

En anders...? Je stinkt Ralph.

Ralph druipt af.

DERDE BEDRIJF

Rudolph zit op een stoel, Theo zit vlak voor hem.

THEO

Wie ben je? Rudolph. Waar kom je vandaan. Je bent muzikaal... Toch?

RUDOLPH

wil iets zeggen

THEO

Je vader kwam als gastarbeider, tuurlijk. Dat verhaal... Hoe wij jullie nodig hadden. Dat is natuurlijk waar, dat wij, West-Europeanen, niet langer onze eigen plees schoon wilden maken. En hoe jullie toen – eerst je vader, daarna jij, je ma, neven, nichten, ooms, tantes, de hele rambam – hiernaartoe werden gehaald. Maar, is dat, Rudolph, meteen reden om niet meer terug te gaan...? Ik denk daar vaak over na...

RUDOLPH

wil iets zeggen

THEO

Is Tine, mijn zus, datgene wat jou hier houdt? Ouwe dadelkweker! *lacht*

Ik durf te wedden dat jij reeds een heel harem vol met jouw Arabische zaad hebt gedouwd. Nageslacht! Is dat 't? Expansie over werelddelen?

RUDOLPH

zwijgt.

THEO

En dan die vluchteling... Waar is zijn mama? Zijn papa. Jullie kennen elkaar toch zeker...? Wees maar blij, Rudolph, dat ik en niet mijn broertje het is die met jou praat. Is 't trouwens een jongen of een meisje? Uzi... Bij jullie lijkt 't zo op elkaar! ... Rudolph... Je moet één ding goed begrijpen, ik laat me door niemand naaien. En als er hier genaaid wordt, luister goed... dan pak ik jou.

Theo raakt Rudolph zijn kruis vluchtig aan.

't Is stuitend dat jij mijn zuster... Maar dat is klaar nu, begrepen?

Theo knijpt onverwacht hard in Rudolph zijn kruis. Rudolph schreeuwt en vloekt in een vreemde taal. Tine komt binnen, ze houdt de bebloede brief van Niels in haar handen.

Tine! Rudolph en ik, we hebben wat gepraat.

TINE

Gepraat?

THEO

Over jou.

TINE

O. En?

THEO

En over zwanen. 't Schijnt dat – zo heeft Rudolph me net verteld – dat als bij een zwanenkoppel er één sterft... dat de ander dan of voor altijd alleen blijft, of van verdriet achter de dode aangaat. We vroegen ons hardop af – net, voor jij kwam – of dat alleen voor witte zwanen geldt. Wat denk jij Tine.

TINE

Ik heb de brief gelezen.

THEO

Voor pinguïns, trouwens, geldt hetzelfde. Die zijn ook tot in de dood monogaam.

TINE

Wil je niet weten wat erin staat?

THEO

De dierenwereld en de mensenwereld hebben fascinerend veel met elkaar gemeen. Toch? Rudolph? Ja! Ik bedoel, is het toeval? Dat bij Arabieren harems en polygamie zijn toegestaan, terwijl het hier, ten strengste, want bij de wet, is verboden? Ik bedoel, re-gels. Het is strafbaar!

TINE

't Is Niels zijn laatste wens. Weet je nog...? Zijn wilsbepaling.

THEO

Monogamie, of niet. Rasvermenging, dat soort zaken. Hoe kijk jij, Tine, daar eigenlijk tegenaan?

TINE

Hij, Niels, vraagt ons met klem... Een veilige haven.

THEO

Een haven? Voor Uzi? Wát zeg je?

Hij pakt de brief uit Tine's handen en leest.

Kijk, kijk. Kijk eens even... inderdaad! Dat is exact wat er staat. ...Dat Niels OOIIT zoiets zou schrijven!

Theo pakt een vochtige tissue van Ralph.

Weet je Rudolph, ik ken niemand die beter in staat is dan mijn zus, haar eigen ondergang te graven. Donkere tunnels, kamers, ze graaft en graaft... 't Is best aandoenlijk. Maar als je te vaak met haar de diepte ingaat, te vaak met haar verdwaald... Ze heeft geen enkel gevoel voor instortingsgevaar. *glimlacht* Kijk, mijn broer, Niels, ons zwarte schaap, is, was... een kontneuker, een anusrammer... Geef 't een naam. Maar toch hadden wij, hij en ik, ook gedeelde

opvattingen, overtuigingen samen. Zo had ook hij een zeer grondige afkeer van iedereen die, op kleine dan wel grote schaal, de Nederlandse wetgeving schoffeerde. 't Kan best zijn dat hij, Niels, omwille van het feit dat zijn seksuele geaardheid botste met zijn mens- en wereldbeeld... dat hij daarom gruwde van zichzelf. En er, om die reden, een eind aan heeft gemaakt. Zo bezien is zijn eindsprong een wonderschone en reinigende handeling geweest... En dat maakt het lastig te verteren, dat iemand – zoals het zich laat aanzien – zijn vuile reet aan mijn broertje, maar vooral ook aan diens heroïsche eendaad afgeveegd heeft. Door hem na zijn dood op te zadelen met een illegaal, werd van iets moois iets goors gemaakt. Begrijp je?

Ralph komt binnen, zijn haar in de war.

RALPH

Fuck...

THEO

Wat?

RALPH

Als je er op inslaat, en dat, degene die je raakt... maakt zich klein, als een bal. Dan stel je jezelf onherroepelijk de vraag... ben ik misschien te ver gegaan. Tine?

BOBBIE

op de balustrade Joehoe! Jongens. Héla!

RALPH

Wat?

BOBBIE

De vluchteling... in de garage. Luister...

Er klinkt gedempt gehuil. Allen luisteren geconcentreerd.

Moeten we het misschien te eten geven?

THEO

Hoe vaak heb ik jou al gezegd Bobbie, dat daar straf op staat?

BOBBIE

...Straks hebben we een dode op ons geweten.

THEO

Het ene, doodgaan, overkomt je, maar voeden Bobbie, is een daad. VERSTA je?

Daarbij, vluchtelingen zijn gewend aan weinig tot geen eten. Ze zijn bedreven in overleven.

Daarom zijn ze ook zo onverwoestbaar.

TINE

Thé?

BOBBIE

Wat is er met Tine? Ze ziet zo bleek...

THEO

Sinds wanneer maak jij je druk om haar.

Weer klinkt het gehuil.

RALPH

Shit. Shit. Shit. Ben ik te ver gegaan...?

Ralph, Rudolph en Bobbie verlaten de ruimte. Theo en Tine blijven alleen achter.

TINE

doelend op het gehuil Denk je echt Theo, dat we niet even – Ik bedoel. Weet je zeker dat we het gewoon, zo, op zijn beloop moeten laten?

THEO

Laten we het eerst eens over iets anders hebben Tine...

TINE

Waar wil je het over hebben Thé?

De waarheid? ...Was Bobbie eigenlijk zwanger?

Is dat de reden. Dat jullie trouwden. Hoe komt het, lieve broer, dat jij mij steeds weer in de steek laat. Of – Ik bedoel maar... Welke waarheid wil je hebben?

THEO

Deze hele toestand Tine, wordt – bottom line – door jouw abominabele tochtigheid veroorzaakt. Laten we dat vooral niet vergeten!

Ralph, verhit, rent op.

tot Ralph MUIIL houden! Waag het eens.

Ralph rent weer af. Tine steekt een sigaret op en staart naar buiten.

TINE

... Ze lag op mijn stoep. Het was behoorlijk koud die dag. Hij bood me aan – Als ik voor haar zou zorgen.

THEO

Rudolph?!

TINE

We deden het, op de bank, op de tegels in de gang. Net zolang tot we uitgeput, tot we opgewarmd waren.

THEO

Je bedoelt dat – dat hij, jou, Rudolph, dat hij jou beloofde dat. Dat als jij voor haar, dat hij dan jou – *maakt een seksueel gebaar*

Jezus... Jé-zus!

TINE

Maar Uzi... huilde, elke nacht.

Ik smeekte: 'neem haar toch weer mee.'

Rudolph maakte duidelijk dat hij 'm in dat geval, zelf ook meteen zou peren...

Toen heb ik bedacht dat één van mijn vrienden het dan maar rustig moest gaan maken... hier.

Tine raakt haar hoofd even aan en zwaait met haar pillen.

Zo woonde zij, Uzi bij mij, en reisde ik steeds vaker, naar...

Ze gebaart naar iets ver weg, een mentale toestand.

Weet je dat ik soms – wie liebe mutti – dagen in bed lag Theo? En die kleine maar krijsen. En maar met haar vuisten slaan.

Tine neemt een pil, lacht. Zij en Theo zien allebei niet dat Bobbie verschijnt op de ballustrade.

THEO

Er is een tijd geweest, Tine, dat ik echt verslaafd was, aan alle totaal onmogelijke situaties waar ik door jou steeds weer in terecht kwam. Weet je nog die keer, dat pa achter ons aan zat? Omdat hij ons betrapte terwijl we sigaretten van hem stalen. Hij pakte ons, en sloeg... Hij sloeg en sloeg en sloeg. Ik lag onder de tafel, daar, en jij... Er zat bloed op je wang.

TINE

Thé...?

THEO

Ik was bang, niet om mij, wel om jou.

Hij zoent haar. Bobbie kijkt, en ziet. Tine en Theo hebben niets in de gaten, ze betasten elkaar. Bobbie gaat licht hyperventilerend af. Op de begane grond staat Ralph in de deur-opening.

RALPH

Weet je dat ik soms denk dat dit is...

TINE

Ralph...?

RALPH

Waarom een heel gezin... Als pa zijn handen weer eens te los zaten. Als ma – volledig in haar delirium opgaand – Als alles en iedereen weer eens in een andere 'dimensie' verzeild was geraakt... Kijk! Ze liggen in bed. Zijn dat ze echt? Theo en Tine? Bonnie en Clyde? Wacht! Er staan ook nog twee jongetjes op de gang. De jongetjes kloppen hun knokkeltjes blauw: 'Daar komt vader met zijn vuisten. Doe open, doe open!' Ra ra... WAT doet het tweetal...?

TINE

wijzend naar Ralph Herinner je je hem nog Thé...? De kleine jager! Meestal had hij zo'n lederhose aan, net als vader.

RALPH

'Theo?! Wat doe je daar?!' Tine, onze zus, maakt een vreemdsoortig soort lawaai. *kreunt* Wordt ze in elkaar geslagen?!

'DOE OPEN, OPEN. TOE NOU!' Maar nee...

TINE

Weet je nog Thé? Dat kereltje, dat coûte que coûte in het gevele wilde komen, vooral bij vader, de grote jager. Als wij werden gezocht – omdat we sigaretten of koekjes stalen – werden we door dat joch altijd verraden. 'Hier pa, PA!' De jager zag het kind niet staan. Toch bleef het ventje hardnekkig proberen bij hem in de smaak te vallen... Uiteindelijk is de kleine verrader zelfs zo ver gegaan, dat hij verklikte wat zijn jongste broertje, alleen hem had toevertrouwd... Iets over jongens in plaats van meisjes. Toen heeft de grote jager Niels het ziekenhuis in geslagen... Toch? Ralph?

Heb je daar geen spijt van?! Ik heb altijd gedacht dat de homofilie toen definitief bij ons broertje naar binnen is geramd.

Door pa. Onomkeerbaar.

RALPH

Weet je wat hij zei, Niels, de laatste keer dat ik 'm zag?

THEO

Ik sla erop, zo, echt. ECHT.

RALPH

Al die keren dat er pis langs onze benen stroomde, als wij – wanhopig, schreeuwend – voor een dichte deur stonden, omdat zij – *maakt neukgebaar*

TINE

tot Theo Laat je toch niet gek maken!

Je bevestigt zo alleen zijn TOTAAL IDIOTE kant van het verhaal.

RALPH

Niels heeft het nooit verteerd weet je... dat jullie – Ik ook niet trouwens. Soms denk ik dat dát – Maar dat zullen we nooit weten, toch Tine? 'Waarom ons broertje er van tussen is gegaan.'

Ralph gaat naar buiten. We horen de honden.

TINE

Theo? *klampt zich aan hem vast*

THEO

Shit!

Theo duwt Tine hardvochtig van zich af.

Tine, in shock, rent af. Boven zien we Bobbie, ze staart naar Theo.

Wat doe jij daar? Zeg op.

BOBBIE

Ik hoor steeds het huilen...

THEO

Dat zijn de honden.

BOBBIE

Zeker? Het is zo'n naar geluid, het klinkt als...

THEO

De vluchteling slaapt. Ze slaapt.

BOBBIE

Als jonge wolven, op zoek naar een akela.

THEO

Alsof niet dankzij haar, de deuren in ons huis uit hun sponningen raken.

BOBBIE

Ik wil naar Tom en Luc.

THEO

Eerst moet alles schoongemaakt.

BOBBIE

Ik ben allang klaar. Met poetsen. Boven. Moet je kijken. Mijn handen. *toont haar rode handen*

THEO

Wil jij soms, Bobbie, dat het vuil, op elke straathoek, op alle pleinen, in alle parken ligt uitgesteld? Moeten we al ons marmer, al ons goud, laten bedekken met die 'groteske gorigheid,' die steeds maar weer wordt uitgescheiden, door massa's... bruine, diklippige bedelaars? Om over de uitwaseming van de naar-kool-meurende-Oostblokklanten in ons land, helemaal maar te zwijgen. Kunnen we op wachten Bobbie, tot de stoepen vol met Polen staan, die om een aalmoes smeken. Of om een stukje chleb.

Bobbie staart Theo verward aan. Theo schreeuwt tot Bobbie.

Wat STA je daar nou? Bobbie. Wat STA je. WAT STA JE DAAR NOU? Wil je ook chleb? Of pano? Wil je kartoffeln mit sauerkraut?

Korte stilte.

Sorry... Ik weet niet – Ik zal je helpen, Bobbie. Boven, de dozen. De toekomst. We doen het samen.

BOBBIE

Theo... ik wil, ik wilde alleen –

Laat maar.

Bobbie maakt een wegwijsgebaar. Theo –

afgewezen – rent opgefokt naar buiten. Bobbie gaat bellend naar beneden, er biggelen een paar tranen over haar wang.

Mevrouw Feldliner? Wat? Willen ze nog niet slapen? *zucht* Dan bidt u. Hè? Maakt niet uit in welke taal. Een matrasje, in de gangkast,

die gebloemde slaapzak. Dat helpt. Ernaast liggen helpt. Een lichtje op de gang... Natuurlijk is het goed dat u met uw eigen kinderen ook telefonisch contact houdt. Geeft niet mevrouw Feldliner, Rosa, daag. Daaaag.

Ralph komt binnen.

RALPH

De oppas?

BOBBIE

Ze is –

RALPH

Gaat 't? *kijkt naar Bobbie* Wat mij betreft ben je best welkom in onze familie. Ik zou 't je alleen niet aanraden. *schiet in de lach*

Bobbie gaat ergens zitten, Ralph gebaart of hij naast haar mag zitten.

Mag ik even?

BOBBIE

Moe?

RALPH

Al dat gedoe met Dina. *ruikt zijn vingers*

BOBBIE

...Ja...

RALPH

En dan die klote jager... alsof, sinds hij, vader, er vandoor is gegaan – Hoe kan dat nou?! Dat je je vrouw niet langer verdraagt, oké, maar – dat je je kinderen, nadat je ze jaren in het gareel hebt proberen te slaan, alleen laat...

Bobbie begint zachtjes te huilen.

Als je al die fysieke moeite doet, dan wil je er toch ook iets mee...?

Bobbie knikt, huilt verder.

Bibi is er ook tussenuit geknepen...

't Is al twee jaar geleden, maar – Alsof 't aan me kleeft.

Bobbie knikt.

Ik heb een eigen flat weet je, maar er is iets met het licht. En sinds Dina de boel voortdurend onderschijft. De hele bedoening, torenhoog, ik krijg 't niet meer opgeruimd. Een hond, bindingsangst, alsof ze mij met haar stank weg probeert te jagen. Toch ben ik vast van plan ons gelukkig te maken. Ergens diep van binnen weet ik dat ik dat kan.

In de verte horen we de vluchteling huilen.

Kom eens?

Ralph neemt Bobbie bij de hand en neemt haar mee. Theo komt de kamer binnengestormd.

THEO

Bobbie?! Bobbie?!

Uit een van de deuren komt Tine.

Tine...? Er zijn grenzen overschreden. We moeten korte metten maken.

TINE

Laat me Theo.

THEO

Is Rudolph daar bij jou?

TINE

Rudolph, korte metten. Wat bedoel je daar helemaal mee?!

THEO

Kom, wij samen!

Theo loopt op Tine toe en trekt haar mee de ruimte uit.

BEDRIJF IV

Theo en Tine, nerveus, besmeurd met bloed, komen de ruimte binnen (misschien verstrengelen zij zich tijdens onderstaande scène, steeds opnieuw, alsof het ze overkomt, om vervolgens de ander weer af te stoten.)

TINE

Verdomme Thé. Al dat bloed!

THEO

Had hij me godverdomme niet zo op stang moeten jagen. De vuilaard. Had hij de vluchteling niet los moeten maken. Klootzak. In onze garage.

TINE

Maar de hond? De hond?! Je had die muilkorf nooit af mogen doen. We moeten onze KOP erbij houden Theo. Straks worden wij aangewezen, schuldig, terwijl, ik heb niemand aangeraakt!

THEO

Jij hebt je anders wel op andere manieren vergrepen.

TINE

kijkt

THEO

We moeten hen aangeven Tine... Rudolph, Uzi, beiden. Om jou schoon te maken.

TINE

Heus... ik begrijp, er zijn grenzen, en onbedoeld ben ik er waarschijnlijk een paar te veel over gegaan. En ja, ja, kinderen zijn buigzaam. Dus, die kleine... oké.

Tine maakt een wegmoffel-gebaar.

Maar Rudolph... Theo – Bovendien... hij is niet illegaal.

THEO

Dat er in het verleden, Tine, de fout is gemaakt... om bruinlingen en moslimbroeders, in ons land te accepteren, dat wil nog niet zeggen dat dat niet, dat dat nooit meer, kan worden goedge maakt.

TINE

Maar Theo, niets houdt ons toch nog tegen? ...Waarom laten we Rudolph niet gewoon.

THEO

Waar moet 't heen Tine? Als 't krioelt, straks, van al dat volk, dat NUL respect voor onze gewoontes heeft. De drol die aan je schoenool kleeft... *spuwt* En wij maar glijden... Weet jij hoe het uiteindelijk gaat?!

Hij, Rudolph, valt, jij valt, ik val, en tot slot glijdt onze gehele beschaving, alles... Omlaag!

Er klinkt een deurbel.

Shit, shit, shit, shit! Daar heb je het al.

Ik ga Uzi zoeken. Voor ze, tegenover het gezag, de politie, de STAAT, haar mond voorbij praat, over jou!

Theo rent af door een van de deuren. Tine doet een andere deur open, er komt iemand binnen, een vrouw. Verregend. We horen

Theo roepen:

Bruinling! Grafkut. Waar ben je?

Tine kijkt wantrouwig naar de vrouw die voor haar staat.

TINE

Excuus... een zware dag, dood en inboedel verdelen, dus u snapt, we hebben nogal een en ander meegemaakt.

MIRJAM

Tine?

TINE

Hoe weet u mijn naam?

MIRJAM

Je broer – Ralph.

TINE

schreeuwt naar boven RALPH.

Niet thuis. U kunt beter gaan.

MIRJAM

Het spijt me.

Ze loopt naar binnen.

Sorry.

Ze geeft Tine een hand.

TINE

...Mirjam? Jézus...

roept naar buiten RALPH? JE PROSTITUEE.

MIRJAM

Het regent pijpenstelen.

TINE

Wij rouwen, om onze broer. We moeten de spullen van een dode verdelen.

MIRJAM

Ik blijf maar even...

TINE

Ik had me iets heel anders voorgesteld bij jou.

Tine kijkt toe hoe Mirjam steeds verder het huis in gaat. Rudolph komt via de trap naar beneden, er zitten bloed en wonden op zijn benen. Hij richt zich tot Mirjam.

RUDOLPH

Mevrouw! Mevrouw! Ik heb geprobeerd een kind een toekomst te geven. En weet u wat mevrouw? Als beloning heeft zij, dat mens, een hond op me losgelaten, een Dobermann. Kijk, zij wil mijn lichaam... En ik heb 't haar gegeven, maar nu wil ze ook mijn, mijn – *slaat op zijn hart* Maar deze, hier, is bezet mevrouw. Ik ben al getrouwd moet u weten.

Tine is met stomheid geslagen.

Ralph komt binnen.

RALPH

Mirjam?

MIRJAM

Ja, opeens begon het me te dagen...

Ralph loopt verontschuldigend toe op Mirjam.

RALPH

Sorry, Dina, haar darmflora...

RUDOLPH

tot Mirjam Kijk... het kind, Uzi, mevrouw, er ging iets mis. Ik denk, dat ze, te ver van huis – Ik was op reis, kwam haar familie tegen, zij vroegen mij – het was nogal droog daar, nauwelijks iets te eten. Ze smeekten om een toekomst voor haar, een nieuw leven. Of ik haar mee wilde nemen.

– dat ik daar geld voor kreeg... oké, oké, ja, JA –

Maar dat gehuil... ze huilde steeds. Ze bleek totaal onbruikbaar...

MIRJAM

Onbruikbaar?

RUDOLPH

Leven is overleven mevrouw.

Ze zwijgen. Rudolph kijkt naar Tine.

Toen kwam zij... op mijn pad, zij was bereid om alles op te geven... Zij wilde mij. Ja.

Maar het kind, Uzi, daar had ze minder mee.

tot Tine DAAR HAD JE TOCH MINDER MEE?

weer tot Mirjam Dit? Mevrouw? Deze hele rotzooi? Ik zeg u, haar idee...

TINE

...dat gejack, dat janken, het ging door merg en been. Ik kon 't niet Rudolph!

RUDOLPH

Nee...

Tine begint schokkend te huilen.

RALPH

Waarom zit Uzi onder de wonden?

TINE

Maar, dat heb jij... In de garage.

RALPH

Ik deed alsof, Tine, om je aan de praat te krijgen. Denk je dat wij achterlijk zijn?!

Theo komt op. Tine rent op hem af. Hij duwt haar weg.

THEO

Nergens. Nergens! De bruinling.

TINE

Thé?! Thé?! Thé?!

THEO

Een vraag. Waarom leggen wij, blanken, het tegen 'de wilde' op de meer natuurlijke terreinen altijd af. Niemand? Nee?

TINE

OMDAT ZE BETER BOOM KUNNEN KLIMMEN. *lacht hysterisch*

THEO

Inderdaad. Ze zit in onze boomhut, Uzi. ...Godverdomme...

ziet Mirjam En wie ben jij? Ook op een vlot naar hier gekomen? Hoort dat bij jou Ralph?

Is dat, Ralph, Poes? Jouw langverwachte prostituee?

Theo graait naar Mirjam. Tine, geknakt, sleept zich de trap op, naar boven. Bobbie komt binnengerend.

BOBBIE

Ralph?! Ralph?! Uzi, ze is weg, ze is ontsnapt!

THEO

Kun jij me uitleggen Bobbie, waarom ALLES altijd mislukt?! Bij jou? Naast jou?

In jou...

tot Mirjam Bobbie is, in heel haar leven

nog niet één keer... Nou? Nou? Wat denk je?

Theo (doelend op klaarkomen) lacht hilarisch.

Ze heeft ook ooit een pleegzusje gehad, een Algerijntje, afkomstig uit een Franse sloppenwijk. Parijs! Die is vertrokken, op een dag – natuurlijk, totaal onbetrouwbaar! – Sindsdien denkt Bobbie dat ze haar ziet lopen... Bij de shoarmazaak, als

de moskee in- of uitgaat. Dacht jij nu werkelijk Bobbie dat je, in de gedaante van die kleine spleetoo, je verloren zusje had teruggevonden? Die heeft allang het leven gelaten, als levende explosieven-draagster, van de Front Liberaçion National.

BOBBIE

Heb jij de benzinetoevoer van de Simca doorgesneden?

THEO

Ik wist dat je het zou proberen jij, in de auto, vluchten met dat, dat, dat, dat –

RALPH

springt op Shit...

BOBBIE

Wat?

RALPH

Dina. Wat als ze Uzi...

Ralph en Bobbie rennen naar buiten.

THEO

tot Mirjam Neuken?

Er klinkt een schot. Tine staat, halfnaakt, met geweer, bovenaan de trap. De honden blaffen.

TINE

Wie neemt mij straks mee?

Een ongemakkelijk zwijgen.

Ik hoef niet veel... Gewoon een beetje samen.

Morgen, als ik wakker word, ik wil graag... alles maal twee. Theo?

Tine richt het geweer op Theo. Theo duikt op de grond.

Wij zouden elkaar toch 'tot in het oneindige' bescherming geven?

Rudolph loopt toe op Tine en ontnemt haar het geweer.

RUDOLPH

Kijk, ik ben ook vaak geslagen...

Was je vader fervent jager?

Tine klemt zich aan Rudolph vast.

Noem 't, dat wat ik doe – transport, het regelen van werk- en woonplaats, voor illegalen – noem 't een mondiale levensketen. Ik kan er best twee vrouwen van onderhouden.

Op de achtergrond zien we Bobbie en Ralph binnenkomen. In Ralph zijn armen de vluchteling, slap.

THEO

Kijk, ze willen altijd het onderste uit de kan... Bedelen alleen is niet genoeg, welnee, benen worden gebroken, ogen eruit gehaald, nepverband, zodat jij, als blanke Europeaan, nog dieper in je portemonnee graait. En precies dáár wapen ik me tegen. Weet je waarom onze marktstallen overladen zijn, met van die pok-ken-producten van overzee? ...Kousenband, citroengrasstengels, korreanderzaad... Het is de bedoeling dat wij hetzelfde gaan eten, zodat 't niet langer opvalt, wat een walgelijke geur je schijtbruine buurman heeft. Ze stinken, allemaal, zij, die in vette getalen over grenzen gaan. En dan al die kruidenhoeren die we hier krijgen, dankzij gore vrouwenhandel! *loert naar Mirjam* Grensovergangen zijn weggehaald – zogenaamd om een economisch gunstig klimaat te kweken – Ik zeg, we worden genaaid! Ze willen ons overnemen, al die snorren, jurken en tulbanden. Maar ik, ik heb mijn grenspaal, die ik met hand en tand bewaak.

Je kunt nu duidelijk zien dat het vluchtelingenkind dood is. Buiten horen we de honden huilen.

Er klinkt gerommel in de verte.

MIRJAM

Het is net...

RUDOLPH

Wat.

MIRJAM

Onder onze voeten... alsof er iets beweegt.

THEO

Hoor, de prostituee raaskalt.

MIRJAM

Ja... ja... ja... ja...

Het is alsof het hele toneel begint te trillen. Het huilen buiten neemt surreële proporties aan.

TINE

Theo? Hoor. Hoor je? Het huilen. Als kind hoorde ik het al... De ramen moesten dicht, anders kon niemand slapen. 'Het gejammer van alle stervelingen op aarde,' zei mama.

Papa zegt, 'mama is verward. We moeten DE BURCHT beschermen, tegen beesten, tegen alles, tegen ogen van buiten.'

Vader ramt er op los, in de zitkamer, met zijn vuisten.

Wie huilt daar...? Mama gilt, nu wordt papa ook zót van haar.

Theo, er ligt bloed in de gang. 'Mama? Mama?' Ze kreunt, mompelt... over deuren die alleen nog dichtgaan. ...

Dronkenmangelal...

Er komt een wolf in dit sprookje gelopen... kijk, hij heeft witte meelpoten – Suja, suja... kindeke, kindeke, zingt de wolf.

Ben jij het? Theo? Ik ga zitten op je rug, mijn vingers in je warme vacht, je springt, en springt, en brengt me, naar verre landen.

*In een fractie neemt Tine Rudolph het geweer uit handen. Een knal, Tine valt dood op de grond. Theo lacht. Het trillen verhevigt.
De honden huilen. Het licht gaat uit.*

Einde.

Wolfshuilen ging bij Toneelgroep Maastricht in première op 30 november 2013 in de Bordenhal, Maastricht

TINE Gusta Geleijnse
THEO Jack Vecht
RALPH Bram De Win
BOBBIE Myrthe Burger
RUDOLPH
Christian Cadenbach
MIRJAM Lisse Knaapen

Regie: Judith de Rijke
Decor- en lichtontwerp: Marc Heinz
Kostuumontwerp: Chris Snik
Geluidsontwerp: Jorg Schellekens
Dramaturgie: Judith Wendel
Regie-assistentie: Sanya Schreuder

www.toneelgroepmaastricht.nl

De tekst is geschreven met een schrijfbeurs van het Fonds Podiumkunsten

Judith de Rijke (Middelburg, 1969) schrijver en regisseur, studeerde in 1995 af aan de Regieopleiding van de Amsterdamse Theaterschool en regisseerde werk van onder andere Norèn, Shepard, Grunberg, Molière en Bernhard. Ze werkte onder meer bij de Toneelschuur, het Nationale Toneel, het Noord Nederlands Toneel, Tryater, HetPaleis, het Zeeland Nazomerfestival en Toneelgroep de Appel. In 2005 verhuisde De Rijke naar Londen en richtte zij zich vooral op het schrijven. Haar daargeschreven tekst *De Stille* werd unaniem verkozen voor Verse Tekst door het Platform Theaterauteurs. Na haar terugkeer naar Nederland schreef en regisseerde ze onder meer voor het Zeeland Nazomerfestival (zoals *Am Ziel* van Thomas Bernhard met o.a. Raymonde de Kuyper en Arnon Grunberg) en voor Toneelgroep de Appel (*Isabelle Eberhardt*, *rekoefeningen* en *Liquid Town*).

www.zoutwerken.nl

Toneelwerk

Wolfshuilen – 2013

Liquid Town – 2013

*Isabelle Eberhardt, rekoefeningen** – 2012

Zwaangezang – 2011

Vlammenstad – een drieluk over muizen, soldaten en een torenwachter – 2010

Busbanen en Ara's tranen – 2008

Sara en het Been – 2008

Vandaag geen Vis; een arsenicummonoloog – 2007

*De Stille** – 2007

I hung, was dead; in 99 seconds – 2005

Saltshakers – 2005

Het Kalekoppenhuis – een familiemusical naar het gelijknamige boek van Jan Blokker – 2001

Salte, how they drank and kept on drinking – 2000

Pens – 1999

Zout – naar *Les vaisseaux du coeur* van Benoîte Groult – 1999

Het Vissekind; een hoekig polderdrama – 1998

De Zeeuwse Paloma – 1997

* Deze teksten werden ook uitgegeven in de reeks van De Nieuwe Toneelbibliotheek (#2, 158)